

Sygn. akt XVII Ka 1243/16

WYROK

W IMIENIU RZECZPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 stycznia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w Wydziale XVII Karnym-Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący: SSO Jarosław Komorowski

Protokolant: st. prot. sąd Karolina Tomiak

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu Jacka Derdy

po rozpoznaniu w dniu 10 stycznia 2017 r.

sprawy **T. F. (F.)**

oskarżonego o przestępstwo z art. 178a § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Lesznie

z dnia 22 czerwca 2016 r. – sygn. akt II K 329/16

1. Utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy;
2. Zasada od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania odwoławczego, w tym opłatę za II instancję w kwocie 150 zł.

Jarosław Komorowski

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 28 września 2016 roku w sprawie II K 329/16 Sąd Rejonowy w Lesznie uznał oskarżonego T. F. za winnego popełnienia przestępstwa zakwalifikowanego z art. 178a § 1 k.k. (k. 70-70v).

Przedmiotowy wyrok Sądu Rejonowego zaskarżył oskarżony, nie wskazując jednakże w jakim zakresie wywiódł apelację. Odwołujący wniósł o skrócenie okresu obowiązywania środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, podnosząc jego rażącą niewspółmierność. Nadto apelujący zarzucił błędne zaprotokołowanie jego wyjaśnień złożonych w toku postępowania przygotowawczego (k. 89-91).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Wywiedziona przez T. F. apelacja okazała się niezasadna.

Na samym wstępie należało podkreślić, że wbrew wywodom oskarżonego, o żadnym błędzie w ustaleniach faktycznych, czy też niewłaściwej ocenie dowodów nie może być mowy w niniejszej sprawie. Ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd Rejonowy są całkowicie prawidłowe i pozostają pod ochroną art. 7 k.p.k. Przestępstwo określone w art. 178a § 1 k.k. może popełnić m.in. ten, kto znajduje się w stanie nietrzeźwości. Stan ten zachodzi, gdy zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 promila albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość lub zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość

(art. 115 § 16 k.k.). Tymczasem kontrola drogowa wykazała u oskarżonego: w I próbie 0,36 mg/l (0,75 promila), w II próbie 0,38 mg/l (0,79 promila), w III próbie 0,42 mg/l (0,88 promila), w IV próbie 0,40 mg/l (0,83 promila) alkoholu w wydychanym powietrzu. Powyższe wartości świadczą ewidentnie nie tylko o stanie nietrzeźwości – której to okoliczności apelujący nie neguje – ale również o fakcie, że podsądny musiał niedługo przed podjęciem decyzji o kierowaniu samochodem wypić alkohol. Podkreślić należy, że T. F. w toku przesłuchania w postępowaniu przygotowawczym przyznał się do popełnienia zarzucanego mu w akcie oskarżenia przestępstwa i złożył wyjaśnienia. Z relacji apelującego wynika, iż w dniu 21 marca 2016 roku ok. godz. 21.30 wypił ok. 150 gram wódki, a w dniu zdarzenia w czasie pracy przed zatrzymaniem spożył dwa piwa po 0,5 litra każde. Podsądny w trakcie zatrzymania i kontroli, a także na Komendzie Miejskiej Policji w L., nie wskazywał natomiast, iż w dniu zdarzenia przed zatrzymaniem oraz w drodze na K. jadł cukierki z alkoholem. Również przesłuchany w sprawie M. Z. - funkcjonariusz Policji dokonujący kontroli drogowej wykluczył stanowczo, by oskarżony spożywał przy nim takie słodczyce. Słusznie zatem Sąd Rejonowy potraktował wyjaśnienia oskarżonego złożone w toku rozprawy jako przejaw obranej przez niego linii obrony.

Bez znaczenia dla przypisania odpowiedzialności karnej podsądnemu jest podnoszona przez niego okoliczność, iż na ul. (...) w Ś. nie występuje duży ruch. Jak stwierdził Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 28 maja 2008 r., IV KK 29/08, OSNwSK 2008, poz. 1163: „(...) Pojęcie «ruchu lądowego» obejmuje swoim zakresem nie tylko drogi publiczne i strefy zamieszkania, ale wszelkie miejsca ogólnie dostępne, na których odbywa się rzeczywisty ruch pojazdów, a więc również drogi wewnętrzne”. Dla odpowiedzialności z art. 178a § 1 k.k. istotne jest tylko to, czy droga którą poruszał się oskarżony spełnia powyższe przesłanki. Nie może budzić wątpliwości, że odwołujący będąc w stanie nietrzeźwości w dniu 22 marca 2016 roku ok. godz. 12.45 w Ś. na ul. (...) prowadził pojazd mechaniczny w ruchu lądowym. Na marginesie należało podkreślić, że trudno zakładać, iż podsądny – gdyby nie został zatrzymany przez funkcjonariusza Policji – nie ruszyłby kierowanym przez siebie pojazdem w drogę powrotną do pracy. Do zdarzenia doszło natomiast bezsprzecznie w porze dnia, w której ruch drogowy jest duży.

W kwestii podnoszonej przez apelującego rzekomej nierzetelności protokołu sporządzonego na etapie postępowania przygotowawczego wskazać należało, że skarżącemu przysługiwało prawo do zgłoszenia zarzutów w drodze art 150 § 2 k.p.k., z którego nie skorzystał. Nadto z pism skarżącego kierowanych do prokuratury wynika, że sam nie wiedział na etapie przedśadowym postępowania, jakie dokładnie fragmenty jego wyjaśnień złożonych przed funkcjonariuszem Policji miałyby być pominięte, czy też przeinaczone. Powyższe świadczy ewidentnie, iż okoliczność zjedzenia cukierków z alkoholem została wymyślona przez apelującego w toku postępowania sądowego.

Niezasadny okazał się wniosek skarżącego o skrócenie okresu obowiązywania środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych do okresu 1 roku. Przede wszystkim należało zauważyć, że dokonanie zmiany zaskarżonego wyroku zgodnie z żądaniem podsądnego zawartym w środku odwoławczym, stanowiłoby naruszenie prawa materialnego. Zgodnie bowiem z dyspozycją art. 42 § 2 k.k., Sąd orzeka, na okres nie krótszy niż 3 lata, zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów albo pojazdów określonego rodzaju, jeżeli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa wymienionego w § 1 był w stanie nietrzeźwości, pod wpływem środka odurzającego lub zbiegł z miejsca zdarzenia określonego w art. 173 k.k. art. 174 k.k. lub art. 177 k.k. Z treści cytowanej normy wynika, że orzeczenie tegoż środka było obligatoryjne. Zakaz prowadzenie wszelkich pojazdów mechanicznych obowiązywać będzie wobec T. F. przez okres 3 lat, a więc przez minimalny czas na jaki mógł być orzeczony. Dalej należało wskazać, że zgodnie z art. 84 § 2 k.k. nie jest możliwe przedterminowe uznanie za wykonane środka karnego orzeczonego na podstawie art. 42 § 2 k.k. Biorąc pod uwagę przytoczone normy, oczywiste staje się, iż wolą ustawodawcy było stworzenie dodatkowej uciążliwości dla sprawców przestępstwa popełnionego przez oskarżonego. Wbrew twierdzeniu skarżącego, za odstąpieniem od orzeczenia w/w środka nie przemawia w żadnym wypadku konieczność dojazdu do pracy. Co prawda T. F. chcąc korzystać z pojazdów mechanicznych będzie zmuszony do korzystania z pomocy innych osób albo korzystać z usług komunikacji zbiorowej, należy jednak zastrzec, że sytuacja ta jest wynikiem wyłącznie jego nagannego zachowania. Tylko ten środek karny spełni wobec oskarżonego funkcję prewencyjną i wychowawczą oraz zapobiegnie powrotowi do przestępstwa. Ponadto tylko zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych trwale wyeliminuje zagrożenie, jakie stanowi oskarżony dla innych uczestników ruchu drogowego. Sąd Okręgowy dostrzega fakt, że sytuacja zdrowotna żony podsądnego jest trudna, a apelujący będzie miał mniejszą możliwość zarobkowania.

Okoliczności te - aczkolwiek istotne - nie mogą przysłonić faktu, że odwołujący poruszając się po drodze w stanie upojenia alkoholowego stanowił bardzo poważne niebezpieczeństwo.

Sąd Okręgowy dokonał weryfikacji zaskarżonego wyroku pod kątem względnej przesłanki odwoławczej zawartej w art. 438 pkt 4 k.p.k. Oceniając całościowo karę wymierzoną apelującemu stwierdzić należało, że nie można przypisać jej miana rażąco niewspółmiernej. Przepięstwo z art. 178a § 1 k.k. jest zagrożone alternatywnie karą grzywny, karą ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2. Sąd Rejonowy zdecydował się na wymierzenie skarżącemu sankcji o najłagodniejszym charakterze, a wysokość orzeczonej grzywny nie jest wygórowana, a więc i jej spłata mieścić będzie się w możliwościach finansowych oskarżonego. Rozstrzygnięcie w kwestii świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej było obligatoryjne, a dodać należało, że wymierzono je w minimalnej wysokości. Na gruncie art. 42 § 2 k.k. można było oczywiście rozważyć, orzeczenie zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych albo też pojazdów określonego rodzaju. Zdaniem Sądu Okręgowego lekkomyślne zachowanie podsądnego uzasadnia jednak całkowite wyeliminowanie go z grona kierujących uczestników ruchu drogowego. Weryfikacja pozostałych rozstrzygnięć zawartych w zaskarżonym wyroku nie dostarczyła powodów do korekty orzeczenia Sądu Rejonowego.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. zasądzając ich zwrot od T. F. na rzecz Skarbu Państwa. Nadto na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz.U.1983.49.223 ze zm.) wymierzono oskarżonemu opłatę w kwocie 150 zł za II instancję.

Jarosław Komorowski